

Radovedni Čukčuk spoznava mesto

2

Zakaj se živali bojijo človeka, Čukčuk ni vedel. Bil je zelo mlad čukec in ni imel nobene slabe izkušnje v svojem življenju. Ne s človekom ne z živalmi. In predvsem: podnevi, ko je Šoja opozarjala živali, je on spal. Nekajkrat ga je njeno vpitje prebudilo in zato je vedel, da je človek nekaj, pred čimer se je treba skriti. In zdaj je preletel vso to dolgo pot, da bi našel zvezde, in našel je človeka! Naj pobegne? Naj leti nazaj domov? Toda Čukčuk je bil preveč radoveden. Vse te čudovite luči in velike in manjše škatle ... In dupline, iz katerih prihaja svetloba ... To so torej človeški brlogi?

Pa tudi lačen je bil preveč, da bi lahko letel nazaj. Zdaj se je spomnil, da ni še ničesar jedel. Da mu pojemajo moči in da ga bolijo krilca. Utrujen je sedel na vejo nekega drevesa in se žalostno ozrl okoli. Ni vedel, ali se mora bati ali ne. Toda tu ni gozdnih mišk. Tudi nočnih metuljev in gosenic ni opazil. Kaj naj stori?

„Si se izgubil, čukec?“

Glas je prihajal z veje nad njim. Dvignil je pogled. Nad njim je sedel čuden ptič. Takšnega še ni videl.

„Ne, hotel sem videti zvezde ...“

„Zvezde? Tukaj? Tukaj ni zvezd, neumnež. To je mesto. Tukaj so samo smrdljiv zrak in ulice, polne avtomobilov, in visoke hiše. Nič zanimivega ni tukaj. Jaz se prav dolgočasim.“

„In kdo si ti?“

„Jaz? No, jaz sem Gugo.“

„Pravzaprav sem hotel vprašati, kaj si ...“

„Kako: Kaj? Aja, nikoli še nisi videl goloba? No, jaz sem golob.“

„Jaz pa sem čukec Čukčuk.“

„Pa si mi res pravi čuk! Najboljše bo, da se čim prej pobereš domov.“

„Zakaj? Me bodo ljudje pojedli? So zelo nevarni?“

„Ljudje? Nevarni? Ne, sploh ne! Kako moreš misliti kaj tako neum-

nega. V smetnjakih puščajo vse polno dobrih stvari: kruh in drugo hrano. Ne, prav v redu so, nič niso nevarni ...“

„Praviš, da bi kje lahko dobil hrano?“

„Prav gotovo bi jo lahko kje našel. Jaz sem zdaj zaspan, ker letam cele dneve po parkih in ulicah, ponoči pa naj bi golobi spali. Kar pojdi do prvega smetnjaka in izbrskaj kaj za pod kljun.“

„Hvala za nasvet ... Kaj pa je smetnjak?“

„Ho, ho, ho, otrok ne ve, kaj je smetnjak! No, pa ti pokažem, kaj je smetnjak.“

In sta odletela.

„To, tukaj! Poglej, tam pri tistem prevrnjenem košu je nekaj hrane na tleh. Dober tek, prijatelj, pa

srečno pot ...“

„Hvala, Gugo. Adijo!“

„Čao, mali,“ je odzdravil golob in odletel.

Čukčuk je bil spet sam.

„Kako tukaj smrdi ... Upam, da je to sploh užitno ... No, naj poskusim. Golob je rekel, da je to kruh ... Oh, pa to je dobro ... To je krasno! Sploh ni treba letati za metulji in loviti miši. Sedeš na ulico in ješ ... Nič ni dela! Kako čudovito življenje! Mislim, da bom ostal kar tukaj. Sploh, ker Gugo pravi, da ljudje niso nevarni.“

Brezskrbno je sedel pod obcestno svetilko in kljuval ostanke kruha, ki so ležali na tleh. Potem je našel še košček kekxa.

„Oh, česa tako dobrega še nisem jedel!“